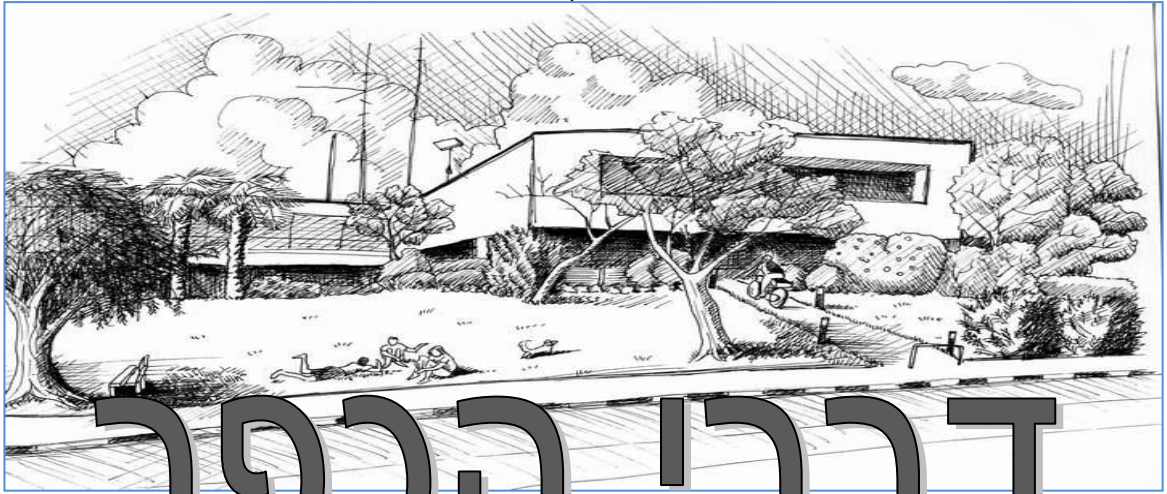

דברי הכפר

שיח של 2 גאונים.

איינשטיין לצ'פלין : "מה שאני הכי מעריך ביכולת האמנותית שלך זו האוניברסאליות שלך. אתה לא אומר מילה וכל העולם מבין אותך".

צ'פלין עונה לאיינשטיין : "זה נכון, אבל התהילה העולמית שלך הרבה יותר גדולה משלי, כל העולם מעריך אותך מבלי להבין מילה ממה שאתה אומר..."

גיליון מס. 2376 * כ"ט תשרי תשע"ד * 3 אוקטובר 2013
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק / sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי חולדת

יהונתן יעקב (נכד-ווינטרוב) עידו גלבוע (נכד ר. כהן)	9/10	רז קורן אמרי צייזנר (נכד-פוקס)	6/10
נעמי רחמני ספיר לוי (נכדה-סמברג) ג'וסי פרלסון (נכדה)	10/10	איזק תלם-פוטש אורן פרלסון אייל אורן (נכד-ריינס) עודד כץ יוחאי ג'קסון אופק בכר (נכדה-קולט)	7/10
יואב עדר עידן כרם (נכד לופוב-ווינטרוב) נוח תלם (נכד) טל סולומון	11/10	שריטה סינה	8/10
אבלין וולאך - 60 סלע טיקוצ'ינסקי	12/10		

מזל-טוב!

ימי נישואין

רחל ואילן גינת	10/10
קרול וגרשון שרק	11/10

תיקון!

בסיכום הנהלת הקיבוץ מספר 11 נפלה טעות.
בסעיף מס' 2 "סקר שביעות רצון...." נציג המועצה בצוות הוא גדי עמית (ולא
תמר כפר שרשום).

נזכור

גב' אסיה נמנוב	5.11.78	חשון תשל"ט	ב
פיליס לטוביץ	3.11.81	חשון תשמ"ב	ו

פירורי אמונה...

תאמינו או לא, "אחרי החגים" הגיע ובגדול....וגם נגלה לכם סוד: עד חנוכה לא מתוכננות בינתיים שום חופשות, ימי גשר, "איסרו חג" ושאר ירקות... מצפים לנו ימי שגרה של עבודה ועבודה...

תאמינו או לא, השנה פירקנו את סוכתינו ממש ביום שאחרי ולא חיכינו כרגיל עד שהסכך יתחיל ללבלב ולהוריק מחדש...(בדרך כלל מעובש)

תאמינו או לא, עדיין נמצאים אצלינו בגינה שני סירי מרק יתומים, הממתינים לבעליהם...

תאמינו או לא, אומרים שעוד השנה תהיה לנו תחנת דלק חדשה...

תאמינו או לא, בלי האמונה צ.ס.ק.א לא הייתה אוכלת אותה...

אז עכשיו כשיש לנו עסק עם עדת מאמינים נוכל לספר על מספר דברים שהצלחנו ללקט עבורכם מאז הפעם שנפגשנו על גבי שורות אלו.

אירועי סוכות עברו בשלום ובהצלחה – אם לשפוט לפי התגובות שאנו מקבלים, ולמרות "איומי" מזג האוויר, הסגרירי משהו, הצלחנו לקיים את כול האירועים ואפילו להישאר יבשים...מכיוון שהיו כל כך הרבה אירועים לא נודה לכול מי שנתן מעצמו להצלחתם, בלי פירוט שמי על מנת חלילה לא לקפח אף אחד. תודה לכול מי שהגיע והשתתף וקיים את המצוה "ושמחת בחגך והיית אך שמח". ההשתתפות הפעילה של החברים שלנו באירועים השונים, אינה מובנת מאליה, כמו הארגון והתמיכה של מוסדות הקהילה, ועל זה צריך להודות ולברך שזכינו. בכול זאת נזכיר לטובה את הילדים שעמלו רבות בכול עיניני הלוגסטיקה והארגון – אורי שפרונג, איתן וייסבקר, מורן קולינס, וכרמל רוזנקרנץ, ולמרות שאומרים "ש"אין הנישום מעיד על גיסתו"... תודה רבה לטרי לפינג ודורית רוזנקרנץ שכבר כ-15 שנה עושות זאת ברציפות.

ובעניין הזה יש להזכיר, שרחלי פוקס בזמנו ביקשה לצוות לכל חג מספר חברים-שמידי שנה יתגייסו-בין היתר על-מנת לעזור לצוות החגים במשימתו המבורכת. אנחנו נשמח לראות עוד חברים שלוקחים על עצמם כל שנה -את

אירגון החג "שלו"!! זה בסופו של דבר נותן המון המון סיפוק. ילדי הנעורים / נעורן יצאו לגיוס בשדות הקולורבי של נהלל לטובת עזרה לילדים אחרים שיש להם פחות. ההיענות למבצע הייתה מרשימה והעבודה התבצעה כהלכה.

החבר'ה גם ניצלו את ימי החופשה לבילוי "לילה לבן" אולי בפעם האחרונה השנה על גדות הירדן.

זהו, נגמרה לנו עונת הרחצה בבריכה השנה. חבל, אנחנו כבר מתגעגעים. תודה לצוות המפעיל, שעזר להעביר את ימי הקיץ החמים ברעננות נעימה. ולכל קוראינו באשר הם- מתי נצליח לגייס את המזומנים לחימום הבריכה בחורף??...

"הפרלמנט הגלילי" שמתכנס אחת לחודש ב"גבעת אורן" של משפחת מייסטר (בדרך כלל) ציין את מפגשו ה-25 שעמד הפעם בסימן ציון 40 שנה למלחמת יום כיפור ועוטר בשיריו היפייפים של נתן יונתן ז"ל וסיפורים מכאלה שזכו להיות תלמידיו בקיבוץ שריד. במהלך הערב הופתע אורי גנני מיוזמי ומפיקי הפרלמנט, מחגיגת יום הולדת קטנה שאורגנה לו. מזל טוב אורי והמשך בפעילותך הברוכה. ומי שעדיין לא השתתף באחד המפגשים. מומלץ וכדאי. המפגשים הם תמיד בילוי מהנה של כמה שעות של הווי ושירה בציבור ישראליים אסליים.

בנימה אישית - ורצינו גם לתקן טעות: אביב, שלשמחתי הולך בעיקבותיי ומתחיל ממש עכשיו ללמוד פיזיותרפיה עושה את זה בפולין ולא בברלין. בהצלחה לו ולכל הסטודנטים החדשים שחוזרים בימים אלה לספסל הלימודים.

לפני שנים ליקט הסופר דויד גרוסמן עשרות סטיקרים שהודבקו על אחורי מכוניות והפך אותם לשיר שהפך לשלאגר ענק בידי להקת הדג נחש תחת השם "שירת הסטיקר". לאחרונה נסעתי מאחורי מכונית שעל שימשתה היה סטיקר, שכול אחד, ללא הבדל של דת, גזע, מין, השתייכות פוליטית, או אהדה ספורטיבית, יכול להזדהות עם הכתוב: "אמא ואבא הסעות בע"מ..."

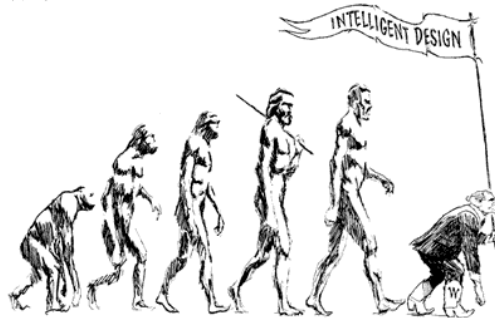
הבחירות לרשויות המקומיות יערכו בסוף החודש. מי שנוסע בדרכים לא יכול שלא לראות את קלסתרי המועמדים השונים, שלאחר מאמצי מומחי "פוטו שופ" וקופירייטר בלי דימיון ויצירתיות ראויים לכתוב עליהם הבייתה, כמו שאומרים, הצליחו לייצר כרזה במבטיחה לציבור המצביעים, להיות הדבר הבא, התקווה, הסיכוי, השינוי וכיו"ב. תאמינו לי שזו לא חוויה מרנינה, להזדחל שעות בפקק מול המבט הנוקב של מועמד שמבטיח הרים

וגבעות. לפחות היה לי מספיק זמן לחשוב, כמה ומי שהפרצופים הללו אני אפגוש ביום שאחרי בטורי הפלילים שבתקשורת...

תאמינו או לא, עדיין לא התייצבו במערכת "דברי" מתנדבים לכתיבת פירורים והחלטנו לנקוט ב"גיוס פומבי" היותר אגרסיבי משהו- אחר ש"הגיוס השקט" לא הניב תוצאות. אנחנו חושבים שכמעט כל אחד יכול לכתוב!! אז הנה מספר שמות שעלו לנו בספר הטלפונים של הקיבוץ – שולמית פרנק, דינה ברור, רחל גינת, מרים כהן, אילן המאירי, דוד אלמן, מיכל דדוש ועוד ועוד!! אנחנו מצפים שמישהו ירים את הכפפה ויעזור לצוות באיסוף וכתיבת הפרורים המקומיים.

תאמינו או לא, הגענו לסוף להפעם, תאמינו או לא אנו שוב מבקשים להשתדל לעשות (לפחות) מעשה אחד טוב ביום, כדי שלכולנו יהיה הרבה יותר טוב ביום שאחרי החגים ובכלל. שיעבור לכם הכול ממול. החלמה מהירה לחולים בריאות טובה לכולם.

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליבי וכרמל רוזנקרנץ

**בית כפר הנשיא משתתף באבלם של
ג'ואי, בועז נמרוד
נורמן והלן אנגלסברג
ובני משפחותיהם
על מותה של**

ג'ודי אנגלסברג ז"ל

(אחרי מחלה קשה)

שלא תדעו עוד צער

ליצירת קשר: jenglesberg@hotmail.com טל: 15742621749

בע"ה

תודה וברכה לכל החברים על האירוח הנפלא לו זכינו על ידכם למשך יום הכפורים האחרון, וכן על הזכות שהענקתם לנו לשהות במחיצתכם לתפילה משותפת ביום הקדוש.

עליכם להבין מה נפלא. מקבלים התראה קצרה ממקור לא כ"כ מוכר לגבי צורך בחיזוק מניין המתפללים ביום הכיפורים בכפר הנשיא בשעה 11-12 בערך.

אשתי מזכירה לנו שערב יום כיפור הינו גם יום אזכרת סבה ממייסדי קבוץ גבעת חיים וממחוללי קיום יום הכפורים שם ברבות השנים-ונפטר בהשגחה פרטית בערב יום הכפורים לפני כ-40 שנה! הבה ונעשה מבצע לעילוי נשמתו- אורזים מהר את הדרוש בלי דלק ברכב ובלי כסף בכיס. בבית הכנסת של הישוב אני פוגש 4 אנשים שונים אשר מבלי שאפנה אליהם, איש וסיבתו עמו מזכירים לי שהם חייבים להעביר לי סכום-חוב מסויים. תוך זמן קצר נאסף הסכום הדרוש לנסיעה ויוצאים לדרך שאורכה 220 ק"מ, ועוברים אותה ביעף, בשעתיים!!!

בכניסה לקיבוץ, אני מתקשר לברך את הורי הזקנים ואמי מזכירה לי בהתרגשות כי לפני 60 שנה בהיותה נח"לאית בהאחזות זמנית לאבטחת מפעל ייבוש החולה, בין כפר הנשיא לירדן- עשתה כאן, בהאחזות, את יום כיפור-ואהיה שליח לה ומזכה אותה במצווה לרפואתה!

כמה התבוננויות שעלו במהלך שהותנו עמכם- **כפר לשון כפור-קרח**, מה שקיים בין אנשים שונים ומנוכרים על הפרוד בין יהודים עלינו **לכפר**. **כפר** הוא מקום פתוח יחסית מקום ופחות מחייב לבוש ומסגרת חיצונית ומגדירה ומפרידה בין השונים.

שימת לב אל הריח הטוב, **אשכול הכופר** [מין בושם], העולה ממצוות ומעשים טובים אשר יש בכל יהודי, מסירות נפש להשקעת מסירות נפש למפגש וחיבור, מעין צדקה הדדית ו**כופר** נפש-פודים מן השבי את הנקודה הטובה החבויה בלב כל יהודי ולרוב נעלמת המידה כזו או אחרת בימות השנה ומתגלה ביום **הכפורים**, כאשר אנחנו עומדים יחדיו לפני אבינו המשותף ביום הקדוש. נקודה זו, הניצוץ, מכונה גם **ניצוץ של יעקב אבינו-ראשי תבות: נשי"א**.

נשיא הוא גם ענן-נישא בשמים. הקב"ה נגלה אלינו בעב וענן לכפר בעדנו, הענן מכיל אותנו כפי שהננו. חלקנו עב-ענן מלא תורה ומצוות וחלקנו רק ענן-קל וכולנו עומדים יחדיו בסוכה וממילא מוקפים בסכך שהינו זכר ל-7 ענני כבוד שסיכנו-הגנו על בני ישראל במדבר בצאתם ממצרים: מארבע רוחות השמים, למעלה ולמטה ועוד 1 מלפנים ליישר לנו את הדרך קדימה.

נקודה הכרה זו, נקודת ריח הכופר [מין בשמים המוזכר בשיר השירים] **כי כל אחד מאתנו בכוחו לגלות את הנשיא שבו נותנת בנו תוקף להיות אני כופר נפש בעדך ואתה כופר בעדי! - כפר הנשי"א**.

חג שמח תודה ולהתראות

ערן שחר / בת עין.

תפילות יום הכפורים בכפר הנשיא

לפני הרבה הרבה שנים היה יום הכיפורים שלנו – ממש שלנו. חברינו לו סגל ז"ל, אמיל פרנק ז"ל ויבדל לחיים ארוכים וטובים אלן איסטון, הובילו את התפילות, וקהילת כפר הנשיא קיימה יום כפורים כהלכתנו בכוחותינו אנו. בהתחלה היו התפילות מתקיימות בחדר וייצמן, כשעוד לא היו בו כל המדפים והשולחנות (קשה לי אפילו להיזכר בצפיפות הזאת...). אחר כך עברנו למועדון הישן. באותן השנים קבלנו גם מתנה נהדרת: כמה עשרות מחזורי תפילות ליום הכפורים, מתנת משפחתו של בני פורסטר. המחזורים שעל פיהם התפללנו שנים רבות ואנו ממשיכים להתפלל עמם גם היום.

בערב, אחרי תפילת "כל נדרי" היינו מקיימים חשבון נפש קהילתי משלנו, והיינו עוסקים בשאלות שמן הראוי שקהילה קיבוצית תעסוק בהן לפחות פעם בשנה.

ברבות השנים חלה עייפות כלשהי בניהול התפילות, והתחלנו להזמין מישהו מבחוץ שיוביל את התפילה. שנתיים או שלוש, היה זה ידידנו מוטי פרידמן שבא במיוחד מירושלים ועשה אתנו את החג. אחר כך ביזמתו של ציון דוארי נעשה מין חיבור בין הקהילה שלנו לקהילה של מצפה נטופה. ציון היה הקשר בינינו, אבל הרב יצחק שבא עם החבורה הנכבדת הזאת כל שנה ממצפה נטופה ניהל את התפילה, ודאג בכל שלב לייצר מקהל המתפללים קהילה אחת, הוא היה מסתמך על המחזור שלנו, ומציין כל הזמן לאן יש לחזור בחזרות המרובות, ולאן יש לדלג. אהבתי מאד את הנהגתו של הרב יצחק, למרות שהייתה קשה עלי הפרדה בין גברים לנשים, והעובדה שלנשים לא היה שום מעמד בתפילה, מקסימום אורחות נסבלות.

אחר כך יצחק הפך להיות ראש ישיבה, והוא מקיים את יום הכפורים עם ישיבתו. הגברים ממצפה נטופה המשיכו לבוא אלינו, אך הם הולכים ומתמעטים עם השנים. בהעדרו של הרב יצחק, התפילה נעשית יותר ויותר "שלהם", על פי המחזור שלהם, פחות ופחות מתוך ניסיון לקרב. על מנת לעקוב אחרי תפילתם במחזור שלנו אנו זקוקים לידע והתמצאות מעל לרגיל. התפילה הולכת ונעשית יותר אורתודוקסית, וגם השיח בערב יום כפור הוא כבר לא חשבון הנפש הקהילתי שלנו.

בשנים האחרונות אני מרגישה פחות ופחות "בבית" בתפילת יום הכפורים אצלנו, ובשנתיים האחרונות באתי רק לתפילת "יזכור" (הזכרת נשמות), וזאת מתוך כבוד להורי ז"ל.

כשנכנסתי השנה ראיתי דמויות חדשות, בלבוש שחור, חרדים. בהתחלה רק תמהתי על האורחים שבאו אלינו, ולא ידעתי איך הם קשורים אלינו. זה היה בהתחלה. כדי לתאר את הכעס שהרגשתי אחר כך, עלי להקדים כמה מלים של הסבר: לפני תפילת יזכור, אחרי קריאת התורה אומרים "מי שברך" ותפילה לשלומן של קבוצות שונות של אנשים, בין היתר לחיילי צה"ל ותפילה לשלום מדינת ישראל. אחר כך באה הזכרת נשמות, בתפילה הזאת לא משתתפים אנשים שהוריהם עדיין בחיים, הם יוצאים אז מבית הכנסת וחוזרים אחרי שהיא מסתיימת, עניין של כמה דקות. "האורחים" שלנו מיהרו לצאת עוד לפני התפילות לשלום חיילי צה"ל ולשלום מדינת ישראל. גם כששאלתי אחד מהם מדוע הוא יוצא בזמן התפילה לשלום מדינת ישראל, הוא אפילו לא זיכה אותי בתשובה. מובן! ברור! אני בסך הכל אשה! וחוץ מזה מה להם ולחיילי צה"ל, מה להם ולמדינת ישראל?

הכעס הזה הפך לזעם של ממש, לאחר הצום, כאשר אבי המשפחה נשא דברים באזנינו, בנאום ארוך. הוא ספר לנו שהוא והאחרים שבאו אתו הם מבת עין, שהם קבלו קריאה מציון דוארי, שחשש שמפני שהוא לא יכול היה להגיע לא יהיה לנו מניין(!). האיש המשיך לספר שהוא נסע מהר מהר, ותוך שעתיים הגיע מבת עין לכפר הנשיא. נסיעה כזאת, גם לדבריו, הייתה כרוכה בהפרת כל כללי הנהיגה, וכל חוקי מדינת ישראל לגבי התנהגות בכביש.

חברים יקרים: מי שהשם בת עין לא אומר לו כלום, אזכיר לו שבת עין זה ישוב של מתנחלים, אשר העיסוק שלהם בתג מחיר ידוע לכל. חוקי מדינת ישראל אינם מעניינים את תושבי בת עין.

שבי מזרחי, ציון דוארי היקרים לי, אני רוצה לאמר לכם שמבחינתי זאת הייתה התחתית של התחתית של ההתדרדרות של יום הכפורים אצלנו. אין לי שום דבר במשותף עם האנשים האלה. אני לא רוצה לראות אותם אצלנו, ואנא בטובכם אל תמסרו את יום הכפורים הקהילתי שלנו בידיהם. ומה שנוגע למניין – הסירו דאגה מלבכם: אפילו אם אתם לא סופרים אותנו הנשים (למה לא לספור גם נשים?), ביום הכפורים יימצאו תמיד עשרה גברים לתפילה אצלנו.

בשלוש השנים האחרונות אנחנו מקיימים פה בקהילתנו קבלות שבת, שהפכו כבר למסורת. קבלות השבת כוללות הרבה מהאלמנטים של קבלת שבת של כל קהילה יהודית, ובנוסף, יש בהם אלמנטים המחזקים את הקהילה שלנו כאן. בקבלות השבת שלנו הנשים והגברים יושבים ביחד, והם שווי ערך, יש לנו "מניין". אנחנו יודעים תמיד, שעד הקידוש יהיה תמיד מניין של 30 איש, זה המניין שלנו והוא כולל גברים, נשים וילדים, ובשבת שבה המכינה נשארת כאן יש מניין של קרוב למאה איש! אני מזמינה את החברים שעדיין לא טעמו את

טעמה של קבלת השבת במועדון לבוא ביום ששי בשעה 18.00 ולהשתתף אתנו.

אין לי ספק שהקהילה המורחבת שלנו, עם כל האנשים שהתווספו אלינו בשנים האחרונות, מסוגלת לנהל שוב גם תפילות יום הכפורים משלנו, באופן שיקרב את כולנו ויעשה אותנו לקהילה אחת שרוצה לקיים את יום הכפורים על פי הערכים הבסיסיים שלה.

אני פונה לחברים שהעניין חשוב להם, להתקשר אתי, על מנת שנוכל לקיים שיחה על הנושא.

תמר וולפין

גלידת שוקו וניל

- כשקנינו את ביתנו בהרחבה, נאמר לנו שבנוסף למה ששילמנו עבור הבית, עלינו לשלם כמה עשרות אלפי שקלים עבור פתוח ציבורי.
- מה זה פתוח ציבורי? כבישים, מדרכות, תאורת רחוב וכן גיבון ופתוח שטחים צבוריים, ומגרש משחקים.
- שטחים ציבוריים הם אותם שטחים שמחוץ לשטח הפרטי של כל בית. בהרחבה יש שטח ציבורי שחוצה את כל רחובות ההרחבה ממערב למזרח, וכן סביב הרחבה.
- כבישים-קיבלנו (למרות שבאיחור רב) מדרכות-קיבלנו, למרות שגם הכבישים וגם המדרכות עברו דיאטה קשה והם אינם ברוחב שנקבע בתכנון המקורי. כביש הגישה להרחבה צר בשני מטר והמדרכה איננה. ילדים ומבוגרים, אמהות עם עגלות, נאלצים ללכת על הכביש, עם כל הסיכון המשתמע מכך. תאורה- גם סוף סוף קיבלנו.
- מה לא קיבלנו? פתוח שטחים ציבוריים. כבר ארבע שנים אנו נלחמים על זכותנו לקבל משהו ש-שילמנו עליו. השטח המרכזי שחוצה את הרחבה מוזנח, מלא קוצים האדמה בחורף נסחפת אל המדרכות. סביב ההרחבה יש שטחי קוצים נרחבים. וגן המשחקים מתקדם בעצלותיים ובקצב הזה אולי לנכדים של הנכדים שלי יהיה היכן לשחק.

- למה הדבר דומה? נאמר שהלכתם למרכולית וקניתם – קמח, סוכר, ירקות, לחם, בשר, חלב, קוטג', ולקינוח קופסאת גלידת שמנת שוקו וניל. הגעתם לקופה שילמתם על הכל אבל הקופאית אומרת לכם שאת הגלידה אתם לא יכולים לקבל. זה עוד מוקדם מדי, אין במלאי, ובכלל עוד לא גמרו לעצב את הקופסא. תחזרו בעוד שבוע. אתם חוזרים בעוד שבוע ומביטים עליכם בתימהון: מה בדיוק אתם מבקשים? גלידה-שוקו וניל-שילמנו לפני שבוע. טוב תבואו בשבוע הבא אולי יהיה. עבר שבוע, חזרתם, אפילו לא רוצים לדבר איתכם, אתם חוזרים כל שבוע, העניין בטיפול, ואז אומרים לכם שאתם ממש נודניקים, עוכרי שלום, ובכלל לא לקונים כמוכם פיללנו, אתם לא נחמדים וכדאי שתלכו לקנות במכולת בטובא.

ומה עם הגלידת שמנת שוקו וניל ש-שילמנו עליה? נעשה לכם טובה וניתן לכם גלידת סורבה פטל וגם, רק רבע קופסא כי הספק לא רוצה להביא יותר. חוץ מזה שתדעו לכם, שלפני 30 שנה כשבנינו את החנות אתם לא השתתפתם בהוצאות אז עכשיו אתם צריכים לשלם לנו על הזכות לקנות פה וגם להשתתף בשכר מנהל החנות ושתי הקופאיות. וגם יש ביניכם אחד נודניק שבא לצעוק כל יום ואותו אנחנו ממש לא סובלים.

- חברים יקרים אתם הייתם עוברים על כך בשתיקה???
- אנחנו לא מוכנים לעבור על אי כיבוד הסכמים, בשתיקה. אנחנו כן דורשים שהקיבוץ והעומד בראשו יגרמו לקבלן לבצע את העבודה שעליה שולמו כל הכספים הנדרשים. זו אחריותו של הקבוץ. ואם העומד בראשו אינו מסוגל לצאת מסחבת של ארבע שנים ולבצע את הנדרש, אנו נוקטים בכל ההליכים החוקיים לנסות שיוחלף בתפקידו כיושב ראש הועד המקומי. ושיבחר אדם אחר שאינו נמצא בניגוד עניינים בין תפקידיו השונים.

אנחנו – רובנו לפחות, תומכים בירון זאבי שעושה לילות כימים בנסיון להביא לבצוע כל ההתחייבויות של הקבלן והקיבוץ.

בתקווה שהצלחתי קצת להסביר ולגרום לכם שתבינו את מצבנו.

ייתה ניצן

*****תגובה למאמר זה תופיע בגיליון הבא, עם שובו של ברוך מחופשה.**

ש.ש. המערכת

את המכתב הזה שלחתי לדברי הכפר לפני שנתיים בערך, מאז הדבר היחיד שהשתנה הוא שיותר אנשים נוסעים בשבילי הקיבוץ, יותר אנשים איבדו את היכולת ללכת שני צעדים, והסיכון של כל אחד מאיתנו רק גדל. אני רואה אנשים שכל יום נוסעים בכביש מהכדור סל לכיוון היציאה בדיוק ב 7:10, בדיוק בזמן שהילדים רצים לאוטובוס, למה לא לנסוע בכביש המערכת...? אני רואה אנשים חונים על הדשא, מה כל כך קשה לחנות 50 מטר בחניה מסודרת? אני מבקשת מכם נהגים/ות "אל תעמידו אותנו על קצה המצוק" זה לא שווה את הסיכון!!!

אל תפגעו באיכות החיים שהייתה לנו כאן עד לא מזמן - השבילים והמדרכות הפנימיות נועדו להולכי הרגל והקלנועיות, והלוואי ומצב זה יחזור. תפרגנו לעצמכם בקצת הליכה – גם למען בריאותכם.

זהירות בדרכים

אני כותבת כי אני מפחדת, אני לא רוצה להגיע ליום שבו נגיד "הכתובת הייתה על הקיר" ואנחנו לא ידענו לקרוא אותה, לא רצינו, התעלמנו...

לפני שבוע בקיבוץ בגליל נסע ילד בן שמונה על אופנים בשבילי הקיבוץ, אוטו נכנס בו! הילד התאשפז ואחרי המון בדיקות נראה כי הוא בסדר. זה יכול היה להיגמר אחרת. הטראומה לילד, להורים וגם לנהג הפוגע בטוח השאירו צלקות. חשוב לי שהילדים שלי ייסעו באופנים, יהיו עצמאיים ויוכלו להסתובב בבטחה בשבילי הקיבוץ. אך זה כל כך מפחיד, לדוגמא בשבוע שעבר מחדר האוכל עד לבריכה (שביל פנימי קצר מאוד) עברו אותנו 3 מכוניות.

אני מלמדת את הילדים שבשבילים המרכזיים צריך לעצור, להסתכל ימינה ושמאלה לפני שחוצים, אני מלמדת את הילדים שלי את כללי הזהירות, אני מלמדת את הילדים שיש מכוניות שנוסעות בשבילי הקיבוץ במהירות ושעליהם לפקוח עיניים לכל הצדדים.

האם יש משהו שמלמד את הנהגים לנהוג באותם כללי זהירות?? לכן אני מבקשת מכל הנהגים לא לנסוע בשבילים שנועדו להולכי רגל, ואם בכל זאת החלטתם לנסוע בשבילים הצרים, אני מבקשת להוריד את המהירות ולהיות ערניים.

בהזדמנות זאת אני מבקשת לפנות לוועדת תכנון, אני יודעת שדנתם בתכנון תנועה ברחבי הקיבוץ, אני לא יודעת איפה זה תקוע אך חייבים למצוא פתרון לתכנון תנועה בשעות שהאוטובוס אוסף ומחזיר את התלמידים לבית הספר. זו סכנת חיים אמיתית, נהגים באים מכל הכיוונים.

ולסיכום, יפה שעה אחת קודם... תשתמשו בכבישים העוקפים כמה שיותר, תעשו מאמץ קטן תפעילו את הרגליים, זה בריא וזהיר.

מיה טיקוצ'ינסקי

על חינוך, ילדים, וריטליין

בואו לא ניתן לילדים שלנו ריטליין.
 אנחנו זקוקים לגאונות הייחודית שלהם.
 הם זקוקים לגאונות הייחודית שלהם.
 הם חכמים והם יגדלו להיות אנשים שחושבים יצירתי, טכנולוגי, חכם (בעצם הם כבר כאלה). הם (והדורות הבאים) אלה שימצאו את התשובות לבעיות המים, הקרינה, המזון, זיהום האוויר והם אלה שלא יסכימו להיות עבדים תחת ממשל שמשרת במידה לא מבוטלת את בעלי ההון. הם עצמאים במהותם (יותר משאנחנו היינו), פחות מוכנים להתפשר, מתחשבים אבל לא יותר מאשר בעצמם (לא "מקריבים" את עצמם בכדי לשמוע "כל הכבוד!") ולא מתרשמים ממניפולציות רגשיות שמופעלות מולם. כמובן שלא תמיד ולא כולם אבל כמגמה זה נכון.

הריטליין שייך למשפחת סמי המרץ ויש שאומרים שהוא לא משפיע כמו סם ולכן זאת תרופה. בכל מקרה שווה לקרוא על תופעות הלואי שלו (הפוטנציאליות), זה מזעזע. לא מסוג הדברים שהיינו נותנים לילדים שלנו אם לא היה מופעל עלינו מכבש לחצים. כיתבו – ריטליין קונצרטת, תופעות לוואי. יש גם מאמרים בעד הריטליין, אבל כשזה מטעם איגוד הפסיכיאטרים, קופת חולים, המכון להפרעות קשב וריכוז.. אז אני לוקחת בחשבון שאלו גם אירגונים כלכליים ויש כאן ניגוד אינטרסים. שווה כמובן לבדוק אם המוסדות עצמם והמחקרים נתמכים ע"י חברות התרופות.
 כן, אני יודעת, זה בכלל לא פשוט כל העסק הזה של תימרון בין אופן לימוד שכבר לא מתאים לבין הרצון שלנו שהילד יחווה הצלחה וילמד, נדבר על זה בהמשך.

ריטליין מרגיע ועוזר לאדם להתרכז. זה נכון והוא בעצם מצמצם את יסוד האש שבאדם, זאת שמפריעה לו לשבת בשקט בשיעור ולא לזוז כל הזמן, וזה מאפשר לו להקשיב בשיעור, לעשות עבודות...
 זאת גם האש שדוחפת אותו להתנסות, לחקור, לערער על אקסיומות, לחשוב אחרת, לגלות את היכולות שלו, את הגבולות שלו, הפיזיים, המנטליים, הרגשיים... ליפול... לקום... זאת האש שגורמת לו להיות סקרן ומחברת אותו לרצון האוטנטי שלו, שדוחפת אותו לעבר היעד שלו, היעוד שלו. היעוד שלו, שיביא לידי ביטוי את הגאונות הפרטית והייחודית שהוא הגיע איתה ושתבוא לידי ביטוי ככל שנאפשר לו לבטא את הרצונות שלו ישר מהרגע שהוא נולד, ולאורך כל הדרך.

ניתן לו לבחור: מה ללבוש, מתי לאכול, מה לאכול(אולי אני מאמינה בטבעונות אבל לבן שלי ממש חשוב לאכול בשר פעמיים בשבוע וכן, ירקות זה חשוב אבל אולי כרגע למערכת העיכול שלו זה ממש לא טוב ולכן הוא לא רוצה), האם לנסוע איתנו לטיול המשפחתי, האם לעשות שיעורי בית ולהתאמן לפני המבחן, כמה פעמים בשבוע להתקלח, האם להגיע לתלתון אחרי בית הספר, האם ללכת לבית ספר כל יום אלא אם כן הוא חולה או אולי נכון לו לפעמים להישאר

בבית, כמה גבוה לטפס על העץ, האם להגיע למסיבת חנוכה בגן (אולי הרעש שם מוציא אותו מאיזון...)

אנחנו נגיד את דעתנו, נביע את הרצון שלנו, נסביר ולא נחסוך ממנו מידע בכל תחום שנראה לנו חשוב, הרבה פעמים נגיע איתו להסכמים ונבין שבסופו של דבר הכי חשוב זה שהוא יוכל להיות עצמאי, לזהות ולבחור את השביל המדויק לו בחיים שמושפע כמה שפחות מאופנות, ממה שמקובל, מלחץ חברתי ממורים שדורשים, מהורים שדואגים... שמושפע כמה שיותר מהיכולת שלו להקשיב לקול הפנימי שלו, ולא, אנחנו לא יודעים יותר טוב ממנו מה נכון לו. בעיני, אחד הערכים החשובים ביותר הוא הקשבה פנימית וזה אומר שכשילד שואל אותי מה כדאי, אני אשלח אותו לבדוק עם עצמו מה הוא חש שנכון לו (גם אם הוא לא יודע להסביר למה) ואז נדבר. כלומר חשוב שהוא ידע שיש לו את כל החוכמה לגבי עצמו. **זאת עצמאות - השילוב של הקשבה לעצמי - לרצון שלי, לחלום שלי, למה שמרגיש לי נכון ולמה שלא מתאים לי, יחד עם ידע של איך להביא אותו לידי מימוש.**

הריטליין, כמו כל סם, גורם לאדם להיות פחות מחובר לאני העליון, לנשמה שלו לחושים הפנימיים שמנחים אותו לדייק בבחירות שלו ולא סתם לבזבז אנרגיה.

העולם מתפתח לכיוון הצמצום, בקצב שמואץ כל הזמן כלומר, אנחנו יכולים להשקיע פחות אנרגיה ולקבל תוצאות גדולות יותר, וזה שאומר שמי ש"יסתדר" בחיים, הוא זה שיבין מה יש לו **לתרום** לעולם ויביא את זה לידי לביטוי **ביעילות** בעזרת הטכנולוגיה ודרך **שיתופי פעולה** שבהם כולם מרוויחים ולא רק מי שבראש הפירמידה. יצליח מי שלא יפחד ויזהה את ההתפתחויות והשינויים חדשות לבקרים ויתנהל חכם – בחקלאות, , שיווק, תעשייה, בניה, אדריכלות, במערכת המשפחתית, בחינוך... לא זה שירצה להחזיק חזק במסגרות הישנות המוכרות ולא לעשות גלים, אלא זה שיחשוב מחוץ לקופסה ויחגוג את היותו פורץ דרך..

אז ברור שבתי הספר צריכים להיות מקום שמלמד ומאפשר יצירתיות, פתרון בעיות, עבודה בקבוצות, חקירה, המצאות, התייחסות לעולם שמחוץ לבית הספר ולנושאים שהתלמידים מביאים מהשטח וגם מקום שמאפשר הרבה תנועה כמו טרמפולינה, משחקי כדור וכל דבר אחר שעוזר לפרק את עודפי האש ומאפשר לקיים אחריו זמן ריכוז. ברור שלא הרבה מזה קיים בשטח ואז יש לילד/נער צורך לקחת ריטליין בכדי להצליח ללמוד המון חומר שלא מעניין אותו ושלא רלוונטי כמעט בכלום להמשך חייו וכידוע **מה שלא מפתח מעכב** ואם עכשיו הוא בכלל לא בכיוון שלו אז סביר להניח שיותר מאוחר יהיה לו כבר יותר קשה לממש את התשוקות שלו... והרי בשביל זה הוא פה!! בשביל לממש את התשוקות שלו שבשבילם יש לו אנרגיה, כשרון, וכל מה שהוא צריך בשביל זה - לכיוון הזה הוא אמור להתפתח!! ואנחנו צריכים אותו **ממומש**, וחושב אחרת, **ומעז ומשנה ומשתף פעולה רק כשהוא מזהה שזה יקדם אותו** ולא צייתן ולא אחד שמוותר מול מבוגר כועס/מאיים.

כשילד חווה את עצמו לא מצליח לאורך תקופה ארוכה, זה בודאי מרגיע אותו לדעת שזה בגלל הפרעת קשב, ולא בגלל טיפשות, עצלנות... זה גם משייך אותו לקבוצה עצומה של ילדים כמוהו, הוא לא לבד.

ברור, כשהגבולות של נורמלי/בסדר/נכון הם צרים, אז מי שלא בתוכם, צריך סיבה/תירוץ, אבל מנקודת המבט שלי, אנחנו פשוט התחרפנו ושכחנו שממש לא מעניין מה אנחנו לא, ובמה אנחנו לא טובים (רשימה אין סופית כמובן) אלא רק מי אני כן, מה באתי לעשות פה, מה יפתח אותי ומה היא הדרך הפרטית שלי לממש את הרצונות שלי.

שקט תעשייתי במחיר של הכנסת חומרים כימיים לגוף כל יום במשך שנים, בינוניות, וחוסר בלמידה משמעותית – לא נראית לי עיסקה טובה.

תבדקו, האם בשום מצב הוא לא מצליח להתרכז, גם לא מול משחק מחשב שמפתח קואורדינציה, יכולת תכנון, לעיתים עבודת צוות, חשיבה מהירה, תגובה מהירה...או מול כל דבר אחר שממש מעניין אותו. ועוד דבר: נראה לי (לא בדקתי) שלמבוגר שלקח ריטלין במשך שנים, יהיה קשה לוותר עליו ועל היכולות שזה הביא איתו.

המחאה החברתית הבאה, אסור שתהיה על יוקר המחיה, על הדירות ועל הקוטג'.
המחאה הבאה תהיה **חייבת** להיות על שינוי בתי הספר ממקום מעכב, מצמצם, חונק, שרואה את כולם כמקשה אחת, למקום שבו נקודת המוצא היא שכל אחד הוא יחיד ומיוחד, עם כוחות מיוחדים, ורק כשנאפשר את הדיוק האישי של כל אחד, נוכל באמת כולנו להרוויח ולקיים פה מדינה שטוב לגור בה. מדינה עצמאית וחזקה. כן, כל זה תלוי באיך הילדים שלנו יגדלו והאם נראה את השונה שבהם- כמרגש, ככוח, כהזדמנות לשינוי, או כהפרעה שצריכה ישור קו.

נכון, אין לי פתרון קסם אבל אם נבין שריטלין הוא בכלל לא אופציה, נוכל להסביר את הגישה שלנו ולמצוא פתרון יחד עם המורה, או שנעבור לגור ליד בית ספר דמוקרטי/לאומנות/פרוייקטים שיש בארץ, או שנאפשר לילד ללמוד את מה שמעניין אותו, בכלל בלי מסגרת של בית ספר, או שנגיע איתו להסכם שכל אוכל שמקפיץ אותו, כמו סוכר, צבעי מאכל, קפאין, הוא יכניס לגוף שלו רק בסופי שבוע, או שהוא יעשה הרבה ספורט (מרגיע) או כל פתרון אחר, כי כשלא מונעים מפחד, לכל בעיה יש תמיד, כמה פתרונות.

ולסיום, השינוי כבר בדרך, תראו את בתי הספר בפינלנד שחרטו על דגלם- **חשיבה, יצירתיות, ספקנות** ותראו פה בארץ את יעקב הכט שיצר את המושג בית ספר דמוקרטי ולא מפסיק לעשות למען חינוך אחר, מרצה ומלווה בתי ספר בכל העולם.

כרגע הוא מקים את פרוייקט ערי חינוך והרעיון הוא שבית הספר יכול לתרום הרבה לעיר והעיר יכולה לתרום הרבה לבית הספר... וחוץ מזה הוא חבר טוב (ומשפיע) של שר חינוכנו.

חשוב

1. ממליצה ליצור קשר עם תמיר ללז שנובד בהצלחה עם ילדים על שיפור יכולת ההקשבה והריכוז ע"י איזון וויסות המערכת החושית. הוא נגד ריטלין.

2. שני סרטונים שממש כדאי לראות כי המסר חשוב וכי הם מסיימים!

תנו לילדים להחליט בעצמם.

מאיפה מגיעים ילדי האינדיגו.

דנה אגם

חברים!

ביום ג' 17/10 התקיימה במודיעין עצרת של חטיבה 11 יפתח, במלאת 40 שנה למלחמת יום הכיפורים בה השתתפה החטיבה בקרבות בחזית הדרום. באירוע המרגש כשלעצמו נשאה דברים גב' שרה שחף - ברי, אלמנתו של מאיר ברי ז"ל קצין בחטיבה, שנפל במלחמה, שבנם משה ז"ל נפל גם הוא כ- 20 שנה מאוחר יותר בלבנון. דבריה, שלא כל יום נשמעים כבר בימינו אלה, ריגשו אותי ביותר והחלטתי, בהסכמתה, להעבירם אליכם במטרה שיופצו הלאה ויגיעו לכמה שיותר בתים בישראל. מועדים לשמחה, אורי גנני,

בס"ד י"ב בתשרי תשע"ד 16.9.2013 עצרת חטיבה 11 - 40 שנה למלחמת יום הכיפורים
דבר המשפחות השכולות / שרה שחף-ברי

נרגשת מאד אני עומדת כאן מולכם משפחות יקרות. נרגשת מאד מתחושת השותפות בצער על אובדנם של רבים כל-כך, אבות, בנים, בעלים, אחים וחברים שגזר דינם נחתם ביום הכיפורים לפני 40 שנה.

לפני ארבעה ימים בעיצומו של יום הכיפורים, נזכרתי ביום הכיפורים לפני 40 שנה, בבית הכנסת במשואות-יצחק שם גרנו. תפילת נעילה לקראת סיומה. אנו עוד אומרים יחד עם כולם: "שמע

ישראל" וממהרים הביתה. בדרך אנו שומעים את תקיעת השופר וכבר אנחנו בבית. הורי, אחותי ובני הקטנים משה בן השלוש וחצי ואביחי בן השנתיים וחצי. אבי עושה הבדלה ומאיר כבר עסוק בהכנת התרמיל. לובש מדים. מברך את הבנים ועומד לצאת. משה מתחיל לבכות: "אני רוצה ללכת עם אבא" "אתה לא יכול ללכת עם אבא, משה". "אני אהיה ילד טוב" הוא מבטיח לי "אני לא אפריע..."

מאיר יוצא מהבית, חולף על פני הסוכה שהקים עוד לפני יום הכיפורים ונעלם בחשיכה. כעשרים שנה אחרי לכתו של מאיר אל המלחמה ממנה לא שב, שכלנו את משה בננו שהלך בדרכי אביו בחייו ובמותו ומסר נפשו גם הוא על הגנת העם והארץ.

רגע אחד לפני סוף התפילה ביום הכיפורים, אנו מבקשים: "פִּתְחָ לָנוּ שַׁעַר בְּעֵת נְעִילַת שַׁעַר כִּי פָנָה יוֹם". והיה נדמה אז לפני ארבעים שנה, שהשער נסגר ונחתם וכל הארץ באימה חשיכה גדולה. ואנחנו אנה אנו באים מגודל הכאב והצער על אובדן חיי יקירינו. ארבעים שנה. ארבעים שנה של הליכה איטית במדבר החיים, צעד אחרי צעד. ופלא גדול שהחיים ממשיכים. שהשערים לא נחתמו עד תום, שברוח הצר עוד נותרו קרניים של אור, של חיים מתחדשים. של נישואים ולידת ילדים חדשים. של נכדים הממלאים את הבית ואת הלב. "כָּל שְׁמָחָה לִי שְׁמָחָה לֹא צְפוּיָה – תְּהִי בְרוּכָה שְׁבָעִתִּים" כך כתבה רחל המשוררת, וכך אני חשה בכל שמחה שמביאים אלי החיים.

לפני כשנתיים, נסעתי לפולין במסגרת מסע "עדים במדים". מוקפת מפקדים תומכים, רגישים ובעלי עוצמה ערכית אנושית, ארץ-ישראלית, הלכתי לפגוש את הסבתות והסבים שלי ומצאתי: גדרות תיל, שרידי משרפות והררי עפר ואפר. כאשר סבתא שלי הלכה אל מותה בשואה עם ילדיה ונכדיה היא חלמה על ארץ ישראל ועל מדינה יהודית בארץ ישראל. ורק בת אחת, אמא שלי ז"ל, זכתה לממש.

שם בגיא ההריגה, מצאתי את המקור לתפילות ולתקוות למדינה יהודית בארץ ישראל. מצאתי את שורשי האהבה הגדולה לארץ-ישראל אותה ינקתי מהורי, שרידים יחידים ממשפחותיהם, שהגיעו לארץ לפני המלחמה, לפני השואה, ברוך השם. שם זכרתי גם את יקירי וידעתי: יקירינו שנפלו במלחמות ישראל ידעו למה ולשם מה הם וחבריהם יוצאים לדרך על הסכנות שבה.

מארץ גזירה [פולין] חזרתי אל ארץ בחירה - אל ארצי ואל מולדתי. חזרתי אל החיים וגם אל קברו של בני, שנכרה בסמוך לקבר אביו, בהר הרצל בירושלים, בכאב, באהבה ובגעגועים. חזרתי אל ילדי, אל נכדי (כן ירבו), ואל אישי היקר. חזרתי אל נופי ארץ אהובה. חזרתי מ"שם" גם אל ההכרה החדה והברורה שאני בוחרת שוב ומחדש ובמודע, בארצי-ארץ האבות והאמהות, וגם אם עוד לא התגשמו בה כל התקוות, זו ארצי. זו המדינה שלי - ואני מחויבת לה מבחירה, ואשתדל למענה כמיטב יכולתי.

הכאב הגדל ומתעצם משנה לשנה מביא אותי לעיתים, לרצות לשקוע באבל, להיכנע לכאב, לבכות ולהישאר עם ידיעת האובדן והשכול, וידיעת ה"חבל" על כך שיקירינו לא זכו. בתוך כל העשייה, בתוך כל השמחות הרבות ב"ה, ישנו מקום אחד, שבו מי שהיה ואיננו - איננו! ואין נחמה ולא יכולה להיות נחמה על מותו של בן, בעל, אח, אבא וחבר.

וכדי שלא אכרע תחת כובד הכאב אני בוחרת לזכור איך בעודם חיים איתנו, ישבנו יחד ליד שולחן השבת, שמחנו, שרנו זמירות שבת וחג ורקדנו - ולכן אנחנו בוחרים להמשיך לשמוח, לשיר ולרקוד. אני זוכרת איך טיילנו יחד ברחבי הארץ אותה כל כך אהבו - ולכן אנחנו ממשיכים לאהוב את הארץ ולטייל בה עם ילדינו ונכדינו כ"י, לאורכה ולרוחבה. אני זוכרת את עוצמת חייהם ואהבתם - ואהבתי לבני ביתי ולקרובי, לעמי ולארצי הולכת ומתעצמת.

בני בחר להמשיך את דרכו של אביו ושניהם המשיכו בדרכם של ההורים-הסבים, בוני הארץ ואוהביה. השרות הצבאי היה בשביל יקירי חובה קדושה בדיוק כמו שמירת שבת וכשרות וצום ביום הכיפורים ותלמוד תורה. הם ראו בשרות הצבאי קיום הלכה למעשה במפגש ייחודי עם כלל ישראל, עם כל שכבות העם שלנו ועם כל אזרחי המדינה באשר הם.

אני יודעת שהמציאות בה אנו חיים תובעת מאתנו להתמודד עדיין עם מצבי סיכון של חיים. אין שאיפתנו להלחם, עם ישראל הוא עם השלום שנאלץ לעשות מלחמות וזו היא אמונתו. בני ואביו וחבריהם, וכל חללי החטיבה וחללי צה"ל לדורותיהם שמסרו נפשם על הגנת העם והארץ היו שליחי ציבור לעם ישראל כולו ובפרט לנו - העם היושב במדינת ישראל אשר בארץ ישראל.

אתם, מנהיגי הציבור, ראשי מערכת הביטחון, מפקדים וחיילים - אתם שליחי הציבור שלנו וממשיכי הדרך של יקירינו שלא זכו לצערנו, להמשיכה בעצמם. ככאלה, אתם אמורים לעשות הכל למען בטחון העם והארץ, ולמען קיומה וביסוסה של חברה מתוקנת, מוסרית וערכית.

משפחות יקרות.

כדי שנוכל להפוך את גורלנו המר והנורא ליעוד אישי ולאומי וכדי שלא נחמיץ חלילה את החיים וגם לא את מותם של יקירינו, נשתדל להוסיף טוב במשפחה, בקהילה, בעם ובארץ כולה.

ברגעים אלה בו כולנו מאוחדים סביב זכרם של יקירינו, חללי החטיבה שנפלו במלחמת יום הכיפורים ובכל מערכות ישראל, אני מבקשת לשאת תפילה: למען אחי ורעי המשפחות השכולות, למען שלום חיילי צה"ל והחזרת השבויים ולמען הפצועים בגופם ובנפשם. תפילה למען העם, הארץ ומדינת ישראל, ולמען הדורות הבאים.
וגם למענכם המפקדים והלוחמים - חבריהם לנשק של יקירינו, אשאת תפילה:

"יהי רצון מלפניך ה' א-להינו וא-להי אבותינו שתתהא השנה הזאת הבאה עלינו ועל כל עמך בית ישראל. שנת ברכה. שנת חיים טובים מלפניך. שנת לחמנו ומימנו תברך. שנת פרי בטננו ופרי אדמתנו תברך. שנת שלום ושלום. שנה שתולכנו קוממיות בארצנו. שנה שלא יצטרכו עמך בית ישראל [וכל אזרחי ותושבי ישראל] זה לזה ולא לעם אחר בתתך ברכה במעשה ידיהם"
"ויצדקה וברכה ורחמים וחסדים ושלום יהיה לנו ולכל ישראל עד העולם"
[מתוך תפילת כהן גדול ביום הכיפורים]

תהינה נשמות יקירינו חללי החטיבה שנפלו במלחמת יום הכיפורים צרורות בצרור חיינו

תפילת גשם

עם בואו של חג הסוכות מתחילה המחצית החורפית של השנה, תקופה שנמשכת עד ליום הראשון של פסח, שאז בט"ו בניסן מתחילה תקופת הקיץ. בראשית ימי הקיץ מתפללים שירד טל לברכה על פני הארץ, ומיום ט"ו בניסן, מתפילת מוסף של חג ראשון של פסח אומרים בברכת גבורות "מוריד הטל". והנה היה מקום שהזכרת הגשם בתפילת העמידה בברכה השניה ברכת הגבורות, **"משיב הרוח ומוריד הגשם"**. נתחיל לאומרה מיום ט"ו בתשרי, הוא חג ראשון של סוכות א ב ל מכיוון שזה חג סוכות ואנשים יושבים וישנים בסוכה אין זה נשמע אמיתי ואין זה ראוי שיבקשו אז על הגשם, וכי מי רוצה גשם באמצע חג סוכות, ולכן דוחים את תפילת הגשם עד לחג האחרון הוא שמיני עצרת.
לפני מוסף אומר החזן פיוט על הגשם, והקהל מתחיל לומר בעמידה **"משיב הרוח ומוריד הגשם"**.

ש י כ ת ה נ ו ע ר

שירת הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

היום שאחרי...

מת אב, ומת אלול. גם נאסף תשרי
והגענו כולנו ליום שאחרי
כן, רבותיי זה המצב
"אחרי החגים" זה ממש עכשיו
אין יותר תירוצים להמשיך ולדחות
אין יותר סיבה לשבת ולחכות
הגיעה העת לקיים הבטחות
שהבטחנו בעיקר לעצמנו – יש להודות!
שנעשה ונהיה יותר טובים
שנתרכז בעיקר בדברים החשובים
שנפסיק עם השטויות
שנחיה וגם, ניתן לחיות...
שנעשה כמייטב יכולתנו
שנסמוך תמיד על עצמינו
שהשנה החדשה תהיה מוצלחת
שנוכל לרוות ממנה נחת
שאכן תהיה זו שנה שנתענג על ברכותיה
ולא נאלץ לקטר על קללותיה
כן, זה תלוי רק בנו, שביום שאחרי
לא נצטרך להמתין לתפילת "כול נדרי"
הבטחנו וקיימנו
את שנדרנו ונשבענו
זה אפשרי, זה ייתכן
ואמרו אמן!!!

ברזיל על קצה המזלג

שנינו מדלגים בין הנוסעים, התיקים והספסלים הפזורים בתחנת המרכזית של קמבוריו והכל כדי לא לאבד את ביאנקה שממוקדת בתכנית היום. בכניסה לאולם המרכזי של התחנה קשה שלא להיזכר בתחנת המרכזית בעפולה. עיצובו מזכיר תכנון של שנות השבעים אך נקי בהרבה מהתחנה בעפולה כפי שהיא היום. רק מסכי הלו"ז של האוטובוסים הפזורים על הקירות הרחוקים מסגירים את המאה ה-21, שגם היא הגיעה ושפכה את זעמה ומחלותיה על עיר הקייט. כרטיס נסיעה כיוון אחד לטוג'וקס עולה 10 ריאל שזה בערך 20 ₪ וכ 45 דקות נסיעה נטו, רק שכאן בעצם מתחיל הסיפור של ברזיל כפי שחווייתי אותו בפעם הראשונה במדגם זעיר של מדינת סנטה קטרינה.

ישראל עוד תוהה אם שווה לחזור הביתה להביא את הדרכון כפי שמתבקש במילוי הפרטים האישיים בכרטיס האוטובוס. על מנת למנוע תקלה ובהסתברות גבוהה ביותר שהאוטובוס לא יגיע במועדו, ביאנקה שבה הביתה וחוזרת עם הדרכון. השעה 10:29 בבוקר ואנו ניגשים לרציף 16, לשם יגיע האוטובוס של חברת Catalinense בשעה 10:45, שאמור לקחת אותנו ל Tejuces בדרכו לעיר הנופש Florianapolis. עד כאן נשמע הגיוני והכל מתנהל על פי הלו"ז שפורסם באתר, בלוח האלקטרוני ושחור על גבי לבן בכרטיס שרכשנו במיטב כספנו. כשעל השעון האלקטרוני שזהר באדום, התחלפו המספרים לתאומים זהים (55), ישראל התחיל לאבד את סבלנותו. על אף ניסיונו העשיר בתחבורה המקומית והארצית, חשש שמתרחש כאן מצב לא סביר "אתה יודע, סנטה קטרינה נחשבת לאחת המדינות היותר מתקדמות בברזיל" הוא פתח, "נכון שעמידה בלו"ז זאת לא התכונה המובילה בברזיל, אבל בדרך כלל כאן הם בסדר". הבטתי סביב לראות איך מגיבים אנשי הישוב, שדורות סובלים וממשיכים בעצמם לשדרג את המציאות האופיינית לאזור הזה ובכלל לאמריקה הדרומית. רבים נעלמו לתוך האוזניות של נגני המוזיקה הזעירים וחלקם אף עלעלו בשעמום מופגן בחוברות הרכילות הצבעוניות, כשהמחנה המשותף לרובן היו תמונות השער, שהתפצלו בין שחקני כדורגל בתנוחת וולה עם יד שמאל ב 90 מעלות, לבלונדיניות (מחומצנות) בבקיני במידה 6 לילדות עם חזה וישבן ב 90 מעלות נגדיים. אלו שמאסו בפולחנים הנ"ל נברו בתיקי גב בצבעי ניאון ושם מצאו את שללם. בדרך כלל חטיפים שכמות צבעי המאכל, המלחים והסוכרים ספוגים בהתאמה לפרסום העז על האריזה.

ישראל לא רגוע, אולי בגלל נוכחותי ואולי בגלל שבמקביל ביאנקה כבר יצאה עם הבנות ל Tejuces, נקודת המפגש של כולנו. לפתע הוא קם וניגש אל אשנב הקופאי כדי לברר את פשר ה"איחור". חוץ מאם בשנות 40 לחייה שטיפלה בבנה שפיזר את חטיפו על ריצפת התחנה, וסטודנט שחום שתווי פניו הסגירו את מוצאו (המפרץ הבנגאלי), אף אחד משותפנו למסע לא הטריח את עצמו למראה

ה"התפרצות" של ישראל. לאחר מספר רגעים של ציפייה וחוסר וודאות ישראל צועד כשארשת אופטימית נסוכה על פניו ועליזות בעיניו, "איחור של 20 דקות" הוא מצהיר "צריך להגיע עוד מעט", השקט, הסדר והזרימה חוזרים לספסלים הכחולים מול רציף 16. הופתעתי, בניגוד מוחלט לתרבות הדיווח וניהול הזמן הברזילאי, האוטובוס הירוק של חברת ההסעות הקטרינית גלש מול דלת הזכוכית של רציף 16 בדיוק ב 11:05 על פי העדכון האחרון.

לרגע ברפלקס מושרש, ציפיתי להתנפלות לה הורגלתי ברציף 8 (קרית שמונה) בעפולה, ברגע שנצפה הנהג של 842 עוזב את הקיוסק הפינתי, כשבידו הפנויה שקית ביסלי גדולה ובקבוק קולה ליטר וחצי. אותה התנפלות על המעקה הצהוב שדביקות טרייה עוטפת אותו ממנות הפלפל ספוגות טחינה שקופה, ונקניקיות נוטפות שמן מחמיץ בזקנתו, של שירותי ההסעדה. וקהל נוסעים המבטל לחלוטין את שיטת התור האשכנזי בנהירה לנקודת העלייה לאוטובוס גם בצדו החשוף של המעקה, בידיעה שמרחב התמרון בינו לאוטובוס יהיה אולי 30 ס"מ.

זהו, שפה בתחנת האוטובוס של Camboriu, עיר נופש המונה כ 100,000 תושבים בימי שלווה, ובעונת התיירות הבווערת חובקת נחילי אדם של מעל מיליון, הנוסעים עומדים זה לצד זה, וליד זה. אינם חוששים למקומם המובטח באוטובוס הירוק, מחכים בסבלנות רגועה לנהג שידרוש את הכרטיס עם הפרטים האישיים, ולרגע לא העלו בדעתם לשאול לפשר האיחור, כי במונחים ברזילאים האיחור איננו רלוונטי והמושג לא קיים. גם תגובתה של בעלת המכבסה שהבטיחה לנו את השעה 17:00 כביסה מכובסת ומגוהצת, אך בשעה הנקובה פלטה ששכחה לכבס ויהיה מוכן רק מחר, הייתה טבעית והגיונית לחלוטין ב"סדר העולמי" הברזילאי.

רק לנו, בני תמותה מהעולם "המתוקן", שכל סטייה מל"ז שנקבע או אי עמידה בתנאי הסכם בסיסי, מתקבל כחוסר אמינות מוחלט ומערער את היכולת שלנו לקיים יחסי מסחר של קונים נאורים עם סוחרים "פרימיטיביים". ואולי זאת ההזדמנות לבחון את צרות העין והסגירות התרבותית שלנו, במפגש עם תרבויות דומות, אך רחוקות בדרך התנהלותן. בהשכלה שרכשתי למדתי את השיטות היעילות ביותר להתנהלות, השיטות האמינות ביותר להתקשרות ואת התרבות העסקית שרק בגינה ניתן יהיה לשרוד ולנצח. ולי, סטודנט לכלכלה ומנהל עסקים ממדרשת רופין המהוללת, לא זכור מרצה אחד, וכולם היו מבחירי עמנו, שבחן את מחיר הלחץ והשחיקה (stress) על איכות החיים שלשלמותה אנו שואפים. אולי ע"י חוויות כגון זאת שלה הייתי שותף, ניתנת לנו ההזדמנות להביט במראה ולשאול את עצמנו, כמה מרחב אנו מאפשרים לבחינה של גישות אחרות ושונות, והאם יש בנו פתיחות ללמוד ולהחכים משיעורה של זאת. טעימה קטנה על קצה המזלג אותה קיבלתי על צלחת הנדודים, בטעם מוכר וניחוח זר, אצורה אצלי בתרמיל החיים.

לוח המודעות

הודעות מהמפגש:

החגים מאחורינו ואנחנו חוזרים לפעילות....

מוסיקה עם מקס בימי חמישי בשעה 10:30 כבר השבוע!

תעמלות עם טל ביום ראשון 6/10 בשעה 11:00

וגם ביום רביעי בשעה 11:00

אני מזכירה שהתעמלות בימי רביעי מתקיים בתשלום מוזל של המשתתפים- מוזמנים להצטרף!! פרטים במפגש.

תנ"ך (באנגלית) עם תרצה בימי שלישי בשעה 10:00

ספרות עם תמר בימי שלישי בשעה 17:00

CREATIVE WRITING בימי ראשון (פעם בשבועיים)

המפגש הבא ביום ראשון 6/10

להצטרפות נא ליצור קשר עם רותי עמית או סוזן.

ארוחת ערב במפגש

ביום חמישי הבא 10/10 בשעה 18:30

נא להירשם מראש

k4376830 www.fotosearch.com

מספרי טלפון שלנו:

בית: 6914059

ביני - נייד: 054 - 2872331

תודה. מיכל וביני יודאיקין

מהמרפאה

ניידת לבדיקות עיניים תגיע לכפר הנשיא
ביום שני 28.10.13 בשעות 9.00-12.30.
מי שטרם נרשם ומעוניין, מוזמן להתקשר למרפאה - 4962

שימו לב!

6 חברי כפר הנשיא שרים במקהלה האזורית "גליל עליון"
לכבוד חברי כפר הנשיא שחוגגים 80 השנה
....וכמובן גם לכבוד כל שאר חברינו בישובי הגליל העליון שהגיעו לגיל מופלג
ומכובד זה!
להתראות ביום שני 14/10/13 באולם בכפר בלום
טומי, ג'וני, פול,
שרה, שולמית ומיכל

שלום לכולם -

לאור חזרתי לעבודה בתל אביב אני מחפשת אנשים הנוסעים באופן
קבוע למרכז ומוכנים לחלוק נסיעה/טרמפ.
אפשר להתקשר אלי הביתה 4541, לנייד 0542440261

רוב תודות ושנה טובה
אילנה ברמן-פרנק

על פי בקשת מספר חברים, הולך ומתארגן **חוג לתלמוד**

על-ידי דודו פלמה ושמו:

"עיון ולימוד בסוגיות נבחרות בתלמוד".

הפגישות תתקיימנה פעם בחודש במועדים קבועים.

כל המעוניין מוזמן לפנות ליעל שפרונג

ולהרשם עד ה-15.10.

בבית: 4098 טל. נייד: 0523866338

שלום רב, אני מצרף קובץ של 'מבזקי התנועה הקיבוצית' לשבוע זה וכרזה לכנס הנהגות הקיבוצים. מוזמנים להעביר הלאה ולשתף חברים. חג שמח !

רגע לפני החג וכניסה לסוכה, סבב עדכונים:

התנועה הקיבוצית הציגה אמש את עמדתה בפני צוות מיוחד שהקים **שר השיכון**, בראשות **מנכ"ל רשות מקרקעי ישראל**, ובהשתתפות מנכ"ל משרד השיכון ורשם האגודות השיתופיות, ונציגי משרד המשפטים והאוצר. הפגישה התנהלה ברוח חיובית, ותמצית עמדת התנועה היא הוצאת המינהל מ'שטח המחנה' והקטנת החיכוך עמו, הצגת מודל שיוך דירות בו נשמר מעמד האגודה בקרקע, וזאת לצד מסלול השיוך הקנייני לקיבוצים החפצים ליישמו.

"ועדת בנצי ליברמן" הוקמה במטרה "לבחון הסדר נוסף מול הקיבוצים מעבר לקבוע בהחלטות מועצת מקרקעי ישראל 751 ו-1155 כך שיישמר לקיבוץ מעמד בקרקע וזאת בכדי שיוכל לשמור על אורך חייו הקיבוצי". עוד במנדט הצוות לדון "בסוגיית השימושים החורגים הקיימים בשטח המחנה, הגדרתם ומתווה להסדרתם". **ליברמן סיכם ואמר (1)** המינהל יוציא בימים הקרובים 'הוראות מעבר' ישימות יותר מאלה שנשלחו לקיבוצים (2) הצוות יגבש מסלול מוסכם להסדרת 'שימושים חורגים' בקיבוץ, לצד מסלול השיוך הנוסף (3) הצוות יעמוד בלוח הזמנים שנקבע לו- הגשת המלצות לשר ב-2013/11/18. עוד סוכם על צוות מצומצם משני הצדדים לעיבוד הפרטים הנחוצים לגיבוש מסלול השיוך, ותנאי התשלום שיידרשו מהקיבוץ. ברושי, שהציג את עמדת התנועה, הודה לראש המינהל ולצוות על המאמץ בגיבוש החלופה הנדרשת. הצוות הקיבוצי יוזמן שנית לפני הגשת ההמלצות לשר.

מרבית הקיבוצים כבר נרשמו: הולכת ונשלמת ההרשמה לכנס הנהגות הקיבוצים, שמארגנת התנועה, בין ה-8 ל-10 באוקטובר, בקיבוץ מעלה החמישה, בעלות של 500 ₪ בלבד לאירוח מלא ולינה. נשיא המדינה שמעון פרס יברך, ואחריו בתכנית מפגשי עמיתים וקולגות, מופעי בידור, חוגי דיון ושיח על אתגרי מנהיגות הקיבוץ כיום ובעתיד, קליטה ושילוב קהילות, יחסי קיבוץ כלכלה וקהילה, שאלת הנכסים המשותפים, דרכי שמירה וחזזוק הערבות ההדדית, והרצאות של השר לשעבר דן מרידור, העתידן פרופ' דוד פסיג, מנכ"ל רשות מקרקעי ישראל בנצי ליברמן, ורשם האגודות השיתופיות מירון הכהן.

הרשמה בטלפון 03-6925245

מפיקים לקחים: כנס "התנועה הקיבוצית מצדיעה לחייליה" נערך ביום חמישי שעבר בגבעת חביבה. לאכזבתנו הגדולה הגיעו מעט מדי חיילים, גרעיני צבר,

ומתנדבי שנת השירות שהיו קהל היעד לאירוע, שמטרותיו היו טיפוח גאות יחידה של חיילים מהקיבוצים, זהות והזדהות עם הקיבוץ והתנועה, עידוד השירות בצה"ל וחתימה לקבע. עם זאת, ההפקה המושקעת בוצעה כמתוכנן. את הפקת הלקחים מאי-ההצלחה התחלנו השבוע, וזאת בשביל להצליח בפעם הבאה.

פרסים לחיילים- מהרו להירשם: קבוצת "משקי הקיבוצים" פרשה חסות על אירוע החיילים, ובדוכן שהוצב במתחם הוצע לחיילים להצטרף למועדון הצרכנות "משק", באמצעות הגרלת פרסים לנרשמים. ההרשמה אינה מחייבת ואינה מותנית. הפרסים הם **חופשה בכרטיס** (לנרשם ול-2 מחבריו), וכן 5 חופשות זוגיות ברחבי הארץ. הרישום להגרלה נמשך **! ויסתיים בתאריך 26.9** בשעה **17:00** להגרלה תיערך ב-30.9. יכולים להיכנס להגרלה חיילים, מסיימי ש.ש, משרתי שרות לאומי וגרעיני צבר). על מנת להירשם יש לשלוח מייל ל- inbal@mishkei.co.il עם הפרטים הבאים: שם פרטי, שם משפחה, ישוב, טלפון סלולארי, טלפון נוסף (אם קיים), וכתובת מייל. מהרו להירשם. **בהצלחה!**

שותפות: התנועה הקיבוצית עומדת לקיים בשנה הקרובה מערך תמיכה פעיל בארגון "לקט ישראל", במסגרתו תעודד חקלאים ומפעלי מזון במרחב הכפרי לתרום לארגון עודפי מזון שאינם משווקים. שיתוף הפעולה החדש, שיזם ומפעיל ארגון המתנדבים הקיבוצי "קיבוצניקים למען החברה", יתבסס על בחירת "נאמני לקט" בכל קיבוץ, שיזעיקו בזמן אמת את צוותי לקט-ישראל במטרה למנוע השמדת יבול, ויארגנו במידת האפשר גיוס של חברים וצעירים בקיבוץ לאיסוף עודפי המזון. שיתוף הפעולה הוא במסגרת תרומתנו לחברה. איש הקשר בתנועה הקיבוצית לקידום המיזם הוא עודד אונגר (ראש-הנכרה), זמין בטלפון **058-4841010**, ובדוא"ל: leketakatz@gmail.com

רבין: התנועה הקיבוצית ותנועת המושבים הצטרפו לתנועות, מפלגות וארגונים השותפים להפקת עצרת הזיכרון המרכזית ליצחק רבין, ב-2 בנובמבר במלאת 18 שנים להירצחו. במציאות של שיחות שלום עם הפלשתינים צופים המארגנים עצרת פוליטית ורוח גבית למו"מ, לדרכו של רבין ולרעיון שתי המדינות לשני עמים. פרטים על הסעות- בקרוב.

שומעים חזק: מטה התרבות הקיבוצית פותח קורס למפעילי מערכות הגברה בקיבוץ. המשתתפים ירכשו ידע בסיסי בנושא חשמל, אלקטרוניקה, מערכות הגברה, תורת הקול, אפקטים וחדושים בתחום. השיעורים עיונים בליווי הדגמה מעשית. **פרטים אצל ריקי רז 5493319-050**

גלריה הקיבוץ: אירחה את מזכ"ל התנועה ברושי בחלל התערוכות **ברחוב דב- הוז 25 בתל אביב**. הגלריה בבעלות התנועה ומוצגות בה 9 תערוכות מדי שנה, של אמנים "בהם מצאנו חיות ועניין מיוחד בעשייתם, מחציתם בני קיבוץ" סיפרו יעל קיני (אוצרת) ואשכר כהן (מנהלת). הכניסה לתערוכות (שעות פתיחה 11:00 – 18:00) לא כרוכה בתשלום, ובגלריה ישמחו לארח כל מבקר או קבוצה מקיבוץ.

הערות ותגובות יתקבלו בשמחה בכתובת dover@tkz.co.il

חג סוכות שמח,

אביב לשם, דובר התנועה הקיבוצית

הפינה הויזואלית

כן, שוב תחנות הדלק...
הסאגה המתמשכת.
אבל מה? זה זז!
כעת "מחתלים" את הבור
שלא ינזל שוב, כנראה

וכאן... סיפור עצוב. פעם נוספת נוגסים במרכז הציבורי
והפעם מנקים את הגג ממערכת מיזוג האוויר הענקית.
דקה דומיה.... אם אפשר בבקשה

דוד אלמן

שבת שלום

Village Voices 04.10.13

Kfar-Hanassi-Israeli Style

Vol 3 - #40

Village News: FINALLY! The High Holidays are behind us and we have a relatively holiday free period until Passover (or at least holidays which offer no vacation time). We actually managed to take down the Succah on the day following the end of the holiday, but... we still have a number of soup pots in our garden from people who brought soup (thank you very much!) but forgot to take their pots home with them. Maybe they can be picked up before the new gas station opens...?

Despite the threat of adverse weather (i.e. rain) the Succot cleared the air with no untoward occurrences. A big thanks to all those who cooked up quality soup and helped organize the evening, which was such a success. A big thanks too, to the adolescents who helped out with logistics: Ori Sprung, Eitan Weissbecker, Moran Collins and Carmel Rosenkrantz. Terry Lapping and Dorit Rosenkrantz have been handling the Succoth holidays organization for the past 15 years!

When Racheli Fuchs was running the holiday committee she put together teams to help the committee organize various holidays. This is one team that has become sort of permanent. In the end it benefits all sides: including the youngsters who had an opportunity to earn a bit of extra small change added to their earnings from picking kholrabi in Nahalal.

The youngsters also had a 'white night' (upside down day) on the banks of the Jordan to keep them happy during their vacation.

The pool has also closed the gates on another season and will only reopen next year when we no longer have the B&B to help offset the finances. That means all costs will actually rest on KH and the people who actively use the pool. Besides building the new toilets and showers (according to Health Ministry standards) we might even find the money to heat up the water a bit and lengthen

the period that it's possible to swim...(and maybe even a light roof for indoor winter swimming...?)

The Galilee Parliament which meets monthly at Oren Hills (the Meister winery) had their 25th meeting in time to commemorate 40 years since the Yom Kippur War. They sang songs of the late Nathan Yonatan (kibbutz Sarid) with people who has studied under him and also told stories of the past. Ori Ganani was surprised during the evening by an impromptu birthday party. Congratulations to Ori and we recommend taking part in at least one of the sessions as it's a really well run event and keeps us in touch with what's happening in the area.

Correction: Aviv Rosenkrantz, who is beginning his physiotherapist studies abroad is studying in Poland, not Berlin. Good luck to him and all our students who are now have 'back to school' blues.

Many years ago author David Grossman put together a poem from all the sayings that people have on bumper stickers. The group Dag Nahash (a play on words in Hebrew from 'New Driver' to 'Snake Fish') popularized it in 'Sticker Song'. Recently we travelled behind a car that has this sticker on the rear window: **Mom and Dad Transport, Limited** - something that *everyone, everywhere* can relate to!

Local Council elections are slated for the end of this month and anyone travelling anywhere can see loads of posters for the candidates of each area. Each of them have used Photoshop and copywriters to make sure that we understand their promises to be the 'next big thing' in the political arena. It is not a great pleasure to be stuck in a traffic jam and have to slide past these posters at a snails pace but it made me wonder: how many of these faces we'll see soon after the elections, with criminal charges against them....?

Believe it or not: **NO ONE** has volunteered to join the news column writers and help us collect news that's fit to print. People: don't be afraid - it's not really a hard job and certainly won't cut into leisure time. (Once in four weeks?) We even took the drastic measure of looking through the KH telephone book and

here are a number of names that just 'popped out' as being suitable: Shulamit Frank, Dina Broer, Rachel Ginat, Miriam Cohen, Ilan Hameiri, David Ellman, Michal Dadush....and lots more!!! Please, don't let this slide or it really will be a death knell for Divrei!

Remember: try to do at least one good deed a day and smile (a lot!). Life will always begin to feel better after that. Good health to anyone ill and we'll see you soon. Have a great weekend and a good shabbos.

The Rosenkrantz family

Commemorations:

05.11.78	Mrs. Asia Nemenov	בחשון תשל"ט	ב'
03.11.81	Phyllis Latowitz	בחשון תשמ"ב	ו'

Birthdays:

06.10	Raz Collett	07.10	Izak Telem-Potasz
	Ihmre Chasner (Fuchs grandson)		Oren Pearlson
08.10	Sarita Cina-Allerhand		Ayal Oren (Raines grandson)
09.10	Yohonatan Yaacov (Weintraib g/son)		Oded Katz
	Ido Gilboa (R.Cohen grandson)		Yohai Jackson
10.10	Naomi Rachmani		Ofek Becher (Collett granddaughter)
	Sapir Levi (Samberg granddaughter)	11.10	Yoav Eder
	Josey Pearlson (granddaughter)		Idan Kerem (Weintraub-Lupow g/son)
12.10	Evelyn Wallach - 60		Noah Telem (grandson)
	Sela Tokochinsky		Tal Solomon

Anniversaries:

10.10	Rachel & Ilan Ginat
11.10	Caryl & Gershon Sharek

NOTICES

MOURNING for Judy Engelsberg Z"L

Any one wishing to contact Joey Engelsberg, or the family, may do so at:

jenglesberg@hotmail.com 001-574-2621749

MIFGASH - SCHEDULE for OCTOBER

Who	What	When
Max Mader	Music with Max	Thursdays at 10:30
Tal Chait	Exercise Class	Sundays at 11:00 Wednesdays at 11:00 *
Tirzah Ben David	Bible Studies	Tuesday at 10:00
Tamar Wolfen	Hebrew Lit	Tuesdays at 17:00
Ruti A. & Suzan	Creative Writing	Every 2 nd Sunday at 17:15

- this class requires a small fee - please register in advance

Dinner - Thursday evening 10/10 at 18:30 - please register in advance

New Home - New Phone Numbers

Michal & Binny Yodaiken can be reached at home at 6914059

Or mobile: 054-2872331

REGIONAL CHOIR

The Regional Choir has six members from Kfar Hanassi. To celebrate the 80th birthday of some of the singers, there will be a concert in the hall at Kfar Blum on Monday 14.10.13. Everyone invited!

Tommy, Johnny, Paul, Shulamit, Michal & Sara

TALMUD TORAH

Looking to start of Talmud study group. Anyone interested please contact
Yael Sprung: 052-3866338 or 4098

CAR POOL / RIDES

Elena Berman-Frank has started working in Tel-Aviv
and is looking for a permanent ride to Tel Aviv or a sharing arrangement.
Please call: **054-2440261 or 4541**

DRIVING and PARKING INSIDE KFAR-HANASSI

Kfar Hanassi was designed as a kibbutz in the days when people either walked or rode bicycles. All of the internal pathways were not designed to accommodate the vehicles which now travel along them and often park on the sides of the path or totally block access to them. Little children riding their own bicycles or the elderly out for a stroll, can be endangered by these practices, not to mention the fact that the drivers behave as though the right of way is theirs and not the pedestrians!

True, the Planning Committee of the kibbutz did post a plan for additional parking lots and one way travel. But since then, nothing has happened and there was a certain amount of opposition as people, particularly drivers here in Israel, like to park very close to home...and to hell with the neighbors!

As parents, we teach the children that they have to stop and look before walking on a path, to make sure that cars are not approaching. But the cars are taking over the pathways, parking on lawns (even if not their own) and it's become an overwhelming problem.

Everyone has an excuse: there were things to carry and it's too far to walk, they were in a hurry, the weather was bad. Have you had a good look at what's happening around the kibbutz at night, with cars parked everywhere????

IF it's absolutel necessary to travel within the kibbutz, on paths that are narrow and not designed for cars, **PLEASE** at least **slow down!!!** There is no excuse for travelling at speeds in excess of 20 kmh, with the radio blasting, and the lights dimmed.... As much as you like the freedom you have adopted for yourself as a driver, so the other people who live here like their freedom to walk or bike the kibbutz in safety.

I remind the planning committee that, when it was necessary, a solution was found for the bus station too! Now lets get an operational plan for the cars.

Mia Tikochinsky

PRAYERS on the DAY of ATONEMENT

Once upon a time we held our own prayer services under the auspices of the late Lou Segal and the late Emil Frank, with Alen Easton assisting. Services were originally held in a very crowded Weitzman Room (before the furniture was added). As we grew, and the community responded, parayes were moved to the old club room and prayer books (which we still use) were donated by Benny Forster's family.

The service was held according to all the traditions and suited Kfar Hanassi. Women and men could sit together and after the service there was a dialog on a given topic relating to our own moral soul searching as Jews, Israelis and kibbutzniks.

After Mr. Frank and Lou were no longer with us, a friend of ours (Moti Friedman) came here from Jerusalem for three years and guided us through the service. Shortly afterwards we made a connection via Tzion Doari with his community in Mizpeh Netofa and the Rav Yitzhak Shaba and every year a contingent would come over to hold prayers with us here. Some years ago the Rav Yitzhak, who was wonderfully accomodating and easy to speak with, took over as head of a yeshiva and since then he stays there for prayers. But, a good portion of the people who originally came with him still come to us and slowly the prayer service is becoming more orthodox and the dialog is no longer just 'ours'. Women are not counted in orthodox prayers and must sit separately.

This year I was shocked to see a group of Ultra Orthodox (father and sons) from Bat Ayin (Tag Mahir) in the territories and their very *unaccomodating* mode of prayer - not to mention that they also left the hall when we pray for the soldiers and the state of Israel!

We have a wonderful Kabbalat Shabbat every week at 18:00 in the club room with large attendance and I'm sure, with all the people who have joined us recently, we have more than enough people for a minyan for Yom Kippur. I think it's time to soul search and reconsider how we handle our prayers now and in the future.

Tamar Wolfen